

RY COODER
«Get Rhythm» Warner/1987

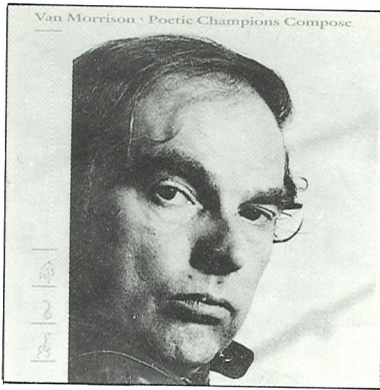
Aquest és el primer disc d'autor que Ry Cooder ha realitzat des de 1982. Des d'aleshores Ry ha dedicat el seu temps a fer molt de tant en tant alguna gira reduïda, i sobretot, a treballar les parts musicals de pel·lícules, entre les que destacaria la banda sonora del film «Crossroads» i la magistral «París Texas». Però ara, finalitzant el 1987, ha produït un nou disc fora de tot context cinematogràfic, per fer callar algunes veus que posaven en dubte la seva fidelitat al treball de músic, prenent fer creure que Ry s'acomodava a la seguretat dels «soundtracks», que tot sigui dit, poden resultar econòmicament més rendibles per a un músic del seu prestigi.

Penso que un músic com Cooder a hores d'ara, no pot ser objecte de cap crítica per la seva obra. Ni tan sols l'aparició d'un nou disc despertarà els ànims de ningú, ja que tan sols és patrimoni, desgraciadament, d'aquells que el coneixen i que el consideren com un dels darrers reductes del tradicionalisme musical americà, i això està completament al marge dels mecanismes que fan que un disc o un músic entrin en els rendibles circuits de la comercialitat. Als Estats Units, Ry Cooder ven molts discos, a Europa no tants, i a Espanya és molt minoritari. Malgrat tot, ell representa aquell esperit del músic militant de la investigació a través de la música, influent allà on n'hi hagi, però sempre amagat sota la seva honestat, i a cops traït per la seva pròpia sinceritat. Molta gent ho sap, però poca ho reconeix: Ry Cooder és un geni. «Get Rhythm» és el seu darrer disc, no és millor ni pitjor que qualsevol dels seus altres, n'és un més. O sigui: nou cançons plenes d'originalitat, senzilles, sinceritat i sobretot magistralment executades. Compte amb els seus amics de sempre: Flaco Jiménez, Jim Keltner, Bobby King. El disc té de tot: és elèctric i és acústic. Té blues, té rock and roll, té tex-mex. Compagina moments d'eufòria amb aquelles suaus guitarres

acariciades amb el «bottleneck», estil en el qual Cooder ja ha creat escola. El repertori és bastant heterodox: Chuck Berry («13 Questio Methode»), Johnny Cash («Get Rhythm»), Elvis Presley («All Shock Up»), i el propi Ry signant altres composicions; no crec que aquest LP pugui enganxar ningú a la música de Cooder, però segur que els que el venerem des de fa temps hi gaudirem com sempre.

Un amic seu, dels de sempre, John Hiatt, fa poc ha editat també un nou disc titulat «Running The Family», que és una vertadera joia, en la qual Ry Cooder participa en tota la seva extensió. Els dos discos són un vertader exemple del que un músic com Cooder pot expressar mitjançant la música, ara en el 87 o d'ací a dos-cents anys. Perquè no intentis cercar la seva música a cap llista d'èxits, és millor així. És la paradoxa de tenir un gran amic al qual no has vist mai.

Carles Gatell

VAN MORRISON
Poetic Champions Compose
1987 POLYGRAM IBERICA, S.A.

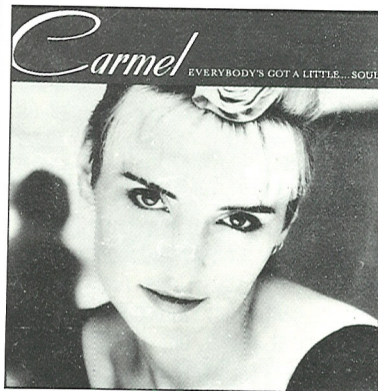
No és un disc més de **VAN MORRISON**, aquest és un dels millors discos de la seva carrera. Ho volia deixar clar des del principi. No es pot dir que **Poetic Champions Compose** sigui el disc que fa tal número dins la discografia de Morrison. El disc ha estat un nou exercici d'introspecció de Van Morrison i el resultat es pot comparar a les altres vegades en què va fer el mateix (Astral Weeks). Ell sol, s'ha encarregat de la guitarra, el piano i el saxo. L'editora espanyola s'ha estalviat crèdits i informació, tan sols dir que Morrison és el productor. És, per tant, un altre dels treballs claustrofòbics de Morrison. Tancat en el seu procés de creació però absolutament obert a l'hora de la seva comprensió i escolta. **Poetic Champions Compose** torna a tenir l'elegància característica de l'autor, té el sentit indefinible i humit de la seva Irlanda natal, té més de vint anys

de bouquet, té blues pertot arreu, sensibilitat, individualisme, reivindicació de la soledat com a impulsora creativa. No és un disc més de Van Morrison, és un dels millors discos de 1987. Un disc dels que ja no es fan, una obra que continua per sobre de modes i moviments.

Comença el disc amb **spanish steps** un instrumental interpretat per Morrison quasi al 100 per cent. Un tema que ens recorda el **Concierto de Aranjuez** de Rodrigo. Segur que era la seva intenció. Però el més impressionant del tema és la seva interpretació al saxo. S'ha retrobat amb el vell amic d'altres sessions i s'ha ficat de ple dins l'ambient jazzy que evoca la cançó.

No cal comentar cançó per cançó la resta de l'àlbum. És un disc sencer i sincer. Podria ser el teu punt de partida per una nova addicció, la de Van Morrison, si és que encara no t'hi havies fixat. Són més de vint anys de carrera i de discografia. Si encara no t'hi havies apropiat, a partir d'aquest darrer disc tens encara un magnífic i atractiu camí per recórrer fins arribar als seus primers discos. No t'oblidis mai de **VAN MORRISON**.

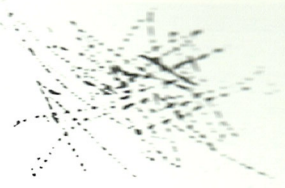
Jordi Turtós

«EVERYBODY'S GOT A LITTLE... SOUL» (CARMEL)
1987 POLYGRAM IBERICA S.A.

Donant una ullada, tot i no disposar de la comoditat que suposa veure les coses amb una raonable perspectiva del temps, sembla que els vuitanta estan essent anys de reciclatges musicals. Manca d'imaginació? Tant és, encara que no crec pas que es tracti de l'única explicació possible per parlar de fenòmens com l'esdevingut a Londres els darrers anys.

Després de l'explosió punk de 1977, coincidint una mica amb la seva davallada, apareix una primera generació de músics interessats en el jazz amb actituds que reivindicaven, fins i tot a ni-

vell estètic i d'imatge, l'elegància i el bon gust, fugint de les modes i comportaments juvenils que agitaven la ciutat del Tàmesi. Així mateix la **disco** Wag Club va començar a programar vells hits de jazz i de **Rythm & blues**, descobrint aquesta música als joves britànics habituals consumidors de **pop**. La cojuntura era idònia per l'aparició en escena de bandes com Working Week, Style Council, Everything but the girl, Sade, i, és clar, Carmel.

Carmel McCourt és una xicota rossa d'origens irlandesos, nascuda al nord-oest d'Anglaterra, que començà a cantar a l'església quan tenia 12 anys. La seva carrera artística, però, s'inicià a l'Escola d'Art de Manchester en ensopegar-se amb el músic negre Jimmy Paris, que tocava el baix amb els Bee Wamp, grup que acostumava a fer sessions amb músics convidats. Carmel fou una de les convidades; Paris quedà tan fascinat de la seva veu que... en fi, que va ser el començament. Fixen el percussionista Gerry Darly i neix Carmel, com a grup.

Al 82 apareix el **single** «Storm», avançament del **mini-LP** «Carmel». El segon, «The drum is everything», s'enregistraria un any després, amb incursions en el **soul** i amb uns arranjaments més sofisticats. 1985 és un any decisiu; enmig d'una gira per Europa, és anomenada millor vocalista de jazz al Messina Jazz Festival, i enregistra el tema «I'm not afraid of you». L'any passat surt al mercat el penúltim **llarga durada** amb el **hit** «Sally» i, ara, no fa pas gaire s'ha editat el darrer, «Everybody's got a little... soul», produït per Mike Thorne —que ja havia produït tot el material dels Bronsky Beat—. Per als qui conegueu l'obra de Carmel l'àlbum no suposa cap sorpresa; segueixen fidels al seu estil, que els anglesos anomenen **new jazz**, encara que el **soul** ara pren un paper força destacat —el títol del disc ja és ben significatiu—, tal com ja s'evidenciava en els seus treballs anteriors.

«Everybody's got a little... soul» segueix bastant la línia del seu disc anterior, amb una producció elegant on tot torna a girar al voltant de Carmel McCourt i la seva impressionant capacitat com a vocalista que, de vegades, recorda les millors veus negres. La seva força i **feeling** envaeix temes com «Every little bit» (probablement un nou **hit**), però també és plena de sensibilitat

a la balada «Nothing good». «Jazz Robin» o la mateixa cançó que li dona títol, són vibrants, pur i deliciós *swing*. «Azure» recrea la peça *ellingtoniana* amb uns arranjaments un xic exòtics que acaben captivant-te o «It's all in the game» és un *soul* que, a mi, m'emociona.

Si ja coneixíeu Carmel no cal que us digui res. Si la descobríeu l'any passat amb temes com «Sally», el disc us agradarà també. I si no en sabíeu res us diria que aneu ara mateix a trobar una mica de *soul*.

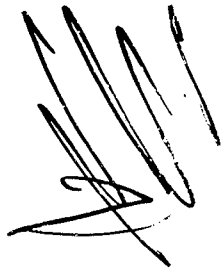
Xavi Moya

«SOLITUDE STANDING»
SUZANNE VEGA
A&M RECORDS 395 136-1.
MADRID, 1987.

Sembla que arriba de lluny, de terres verges però agres i cruels, de les quals no es té informació a causa de l'oblit. Un oblit de nosaltres mateixos, fet a la mida del que ens envolta, produït per la societat que defuig del seu propi mirall. Suzanne Vega arriba doncs de lluny, però en realitat és ben a prop, just darrera, quasi invisible. Són els seus sentiments, les seves identitats. Avui, parlar de la soledat i de la por amb la senzillesa i el punt de duresa amb què ho fa resulta difícil.

«Standing solitude» és un treball arriscat per la senzilla raó que no conté artificis i el mercat musical no accepta de bon grat la música reflexiva. De tota manera, és un disc que s'ha d'escollir amb la traducció a mà perquè és més important el que recita o canta que la música que l'acompanya. Suzanne Vega és, doncs, una cantant i autora dels temps moderns. Presenta diferències notables amb la línia històrica del *folk* americà però, indubtablement, prové d'aquesta base; dir que Bob Dylan, James Taylor o fins i tot Crosby Stills Nash & Young no l'hagin influït seria caure en un error, però hi ha diferències clares, sobretot en la temàtica. Su-

zanne Vega pinta els sentiments, crea imatges visuals i defineix identitats sense sentir-se involucrada, com en temps pretèrits, per pseudorevolucions de masses o per la magnanimitat de l'amor i de l'amistat. Ella crea poesia moderna o si més no, reflecteix imatges d'una modernitat seca, transversal i fins i tot cruel, amb estrofes de gran bellesa com es pot apreciar en la cançó que dona títol a l'àlbum «Solitude standing»: «La soledat és davant la finestra- Gira el seu cap alhora que camino per la cambra- Puc veure en els seus ulls que ella ha estat esperant- Demeus en el declinar de la tarda». Imatges de colors o en blanc i negre, esboços interiors surren en el nostre interior.

La seva trajectòria és curta però intensa, ja a la fi dels anys 70 va actuar al Folk City, que consagrà Dylan, i al conegudíssim Speakeasy. En aquells moments, igual que avui, el *Folk* estava passant per una crisi profunda i ella va reivindicar un *folk* més dur i més a prop de la ciutat, deixant de banda els tòpics de tots coneguts. El resultat és clar, ella va sortir d'aquell marasme sense sortida amb un aïllament que li proporcionà una radicalitat i una definició amb ella mateixa que contrasta de manera clara amb la crisi continuada del *Folk* dels Estats Units. Així, Suzanne Vega camina en l'atracció d'allò que és marginal (és a dir, per fora dels circuits comercials) i, malgrat la seva joventut, les seves inquietuds l'han aprofitat a l'avantguarda musical per treballar amb músics com Philips Glass o Michael Nyman. Aquesta política clara l'ha independitzada fins a tal punt que crea el seu propi estil entre el *Folk* i la *New Music* (minimalista i repetitiva) com es pot comprovar en el tema «Language», un dels millors, o també en «In the eyes». Però el que sobta de manera fantàstica en Suzanne Vega és aquesta falta de càrrega emocional en la seva veu i en la seva actitud per la música que tria, que de vegades arriba a l'atonalitat. Curiosament, l'únic tema que s'escapa d'aquesta tònica és «Luka», justament aquell pel qual ha estat coneguda al nostre país, cosa que demostra, una vegada més, que només les coses comercials funcionen.

La tranquil·litat de l'inquietant, de la violència... només llegint-la i escoltant-la arribarem a entendre aquesta menuda i febril ment.

Marc Antoni Peris Casamayor-Menjou

«GET CLOSE».
THE PRETENDERS

Encara que faci gairebé un any que el darrer treball de Pretenders va sortir a la venda, crec interessant fer-ne una revisió, ja que Pretenders és recordat com un grup mític. Malauradament aquest «Get cose» no respon a allò que se'n podria esperar. Tan sols és un intent de conservació d'imatge i no un estudi de so. Es tracta, sens dubte, d'un intent de manteniment amb uns resultats ben fluixos. D'altra banda tinc la impressió que la crítica no agradarà ni als qui creien en ells ni als qui continuen creient-hi.

Efectivament, els moments estelars d'aquest àlbum són poquíssims. Inflats de balades de caire melòdic mancades de força compositiva, la majoria dels solcs es moren en un llunyà eco del que foren els Pretenders. Queden lluny els temps dels explosius i revolucionaris Pretenders. Aquells que van alleugerir la música *rock* de lèngüides guitarres o que van tancar el pas als excessos del *post-punkie* amb un so compacte, una veu subjugadora i unes irresistibles guitarres, es mouen avui en un pur clixé d'ells mateixos. En tot el disc no hi ha cap aportació per a l'estudi de nous elements musicals que es puguin integrar dins de la seva iconografia musical. Això fa pensar que els Pretenders s'han instal·lat en un camp de so familiar, sense gaires perspectives noves. La màgia dels Pretenders es perd en aquest treball a pesar de la fabulosa veu de Chrissie Hynde. Veu que sobresurt amb la mateixa força i transparència de sempre. És veritat que l'ànima d'aquest àlbum és ella, però li falta la ràbia de fa uns anys. Per què? Simple-

ment és un problema del grup; darrera d'ella no hi ha quasi substància musical en la composició, només una repetició constant d'un so estudiat, compacte i de base binària, que arriba a cansar. Tot es basa en una línia melòdica o rítmica per a cada tema. És el cas dels temes «Don't get my wrong» i, sobretot, «How much did you get for your soul?» —que varen triomfar a les llistes, únics baròmetres que no es defineixen precisament per la qualitat— en els quals es nota clarament la davallada del grup liderat per Chrissie Hynde.

Per contra, aquesta màgia ressorgeix una mica en els talls «Dance!» i «Room full of mirrors» en els quals la força i una certa imaginació es conjuguen, tot donant aquell clímax excitant dels Pretenders de sempre. En la vessant melòdica, on Hynde es mou perfectament, cal remarcar l'excel·lent «My baby» en el qual la seva veu va molt més enllà de les recitacions de la majoria de les altres cançons.

Definitivament, no és un bon treball. Ah! Un bon consell, si vols comprar el disc «Get close» més val que adquireixis l'última recopilació dels millors *singles* de la seva carrera musical, editada darrerament amb el millor d'aquest àlbum.

Marc Antoni Peris Casamayor-Menjou

BIG CHIEF

Sempre que parlem de *pop* toparem amb les més diferents interpretacions sobre una mateixa qüestió (musical o de qualsevol dels elements contextuals que l'envolten), el que ens permet de trobar-hi una certa satisfacció, i si cal, fer-ho encara més divertit, però el que és segur és que tot escoltant n'aprenem cada cop més.

Quan parlem —no quan critiquem— un disc, un concert o un grup, ho solem fer des del prisma exclusiu de la música, i això és fonamental, però crec que no ho és tot. Quan idolatrem Muddy Waters, no recordem que abans que músic va ser conductor de tractor, i va ser aleshores quan va aprendre els *blues*. L'èxit és el resultat, en la majoria dels casos, del treball, i de vegades no arriba mai. És per això que avui parlo d'un grup com Big Chief. Perquè abans de comentar qualsevol tipus d'èxit, convé parlar del treball que s'ha realitzat anteriorment i donar-li el valor que té. Individualment i en conjunt estimen el que fan, de fet per això ho fan. Un músic ha de creure en el que toca, i fins i tot ha de trempar quan interpreta la mateixa cançó la vegada que fa cent. I si el resultat, la música, té aquell no-sé-què que et fa moure, ballar o emocionar, té tots els elements necessaris per a dir que cal escoltar-la. Això són els Big Chief. Ara no vull parlar de la seva música, ni de la seva tècnica individual —només cal escoltar-los—, però sí que m'atreveixo a introduir aquest nou factor a l'hora de parlar d'una nova banda. Darrera d'aquesta música hi ha la gent que la toca, i és important valorar aquest element com a bàsic —qui, com i per què—, potser si ens entenguéssim a descobrir més les persones entendríem millor la música. Javier Mas, Neil Geoffrey, Steve de Swartd i Julian Vaughan són Big Chief. Ells són la seva música, i aquesta és la que els dona la personalitat. El *blues*, com tantes altres vegades, ha fet confluïr idees, persones i motius, ha fet que avui siguin junts, per a descobrir i investigar nous sons, noves formes de fer música, de fer cançons. Però, per sobre de tot això, hi ha el seu *feeling* pel ritme, per la música, per la seva i la dels altres. Escolten i toquen. Això són els Big Chief.

Carles Gatell

